

Χρήστος Καλουδάς

Οι εκλογές που πλησιάζουν, σε καυτές συνθήκες, έχουν ένα βασικό επίδικο για το σύστημα: την πολιτική του σταθεροποίηση μετά από μια υπερ-δεκαετία βάρβαρων επιθέσεων και καταστολής στην εργατική τάξη. Γι' αυτό αποτελεί επίδικο το να ρίξει ο λαός **μαύρο** στην κυβέρνηση της ΝΔ, στην ανύπαρκτη (αστική) αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ, στο ΠΑΣΟΚ και φυσικά στους ακροδεξιούς φασίστες.

Όμως στις εκλογές υπάρχει επίδικο και για την εργατική τάξη: **το αν θα δώσει από καλύτερες θέσεις τη μάχη την επόμενη μέρα**, αν θα καταγραφεί ένα ρεύμα **εργατικής ανατρεπτικής αντιπολίτευσης**, αν θα δυναμώσουν οι δυνάμεις της **αντικαπιταλιστικής αριστεράς** και αμφισβήτησης.

Το ΚΚΕ ισχυρίζεται ότι η βελτίωση της θέσης των εργαζομένων και του λαϊκού κινήματος εξαρτάται από την δική του εκλογική ενίσχυση. Σε ποιο βαθμό όμως ισχύει αυτό και πώς θα το κρίνουμε;

Το προηγούμενο διάστημα, το ΚΚΕ, παρά την ενεργή συμμετοχή του σε κινητοποιήσεις, κάθε άλλο παρά έκανε **μαχητική** αντιπολίτευση. Στο εργατικό κίνημα ακολουθεί το νυσταλέο μοτίβο των επετειακών κινητοποιήσεων της ΓΣΕΕ. Αποφεύγει σταθερά να έρθει σε ρήξη με τον υποταγμένο κρατικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό προωθώντας ένα ανεξάρτητο αγωνιστικό σχεδιασμό. Το ΠΑΜΕ ενώ ελέγχει πολλά συνδικάτα, ενώ αναπτύσσει αγώνες σε κάποιους χώρους, σε ό,τι αφορά την κεντρική πολιτική αντιπαράθεση του εργατικού κινήματος με την εκάστοτε κυβέρνηση, ακολουθεί το «εορτολόγιο» της ΓΣΕΕ. Επανειλημμένα έχει ακυρώσει ή αναβάλλει απεργίες για χάρη της ΓΣΕΕ. Όλα αυτά παρά το γεγονός ότι έχει αποδειχθεί ότι οι απεργίες μπορούν να γίνουν με επιτυχία και χωρίς τη ΓΣΕΕ, με κορυφαίο παράδειγμα την απεργία της 8ης Μαρτίου.

Η ΓΣΕΕ, όσο ανύπαρκτη είναι στην προετοιμασία και διεξαγωγή μιας απεργίας, τόσο σοβαρός είναι ο ρόλος της στο να κηρύσσει το τέλος της αγωνιστικής

δράσης, για αυτό και είναι πολιτικό ζήτημα να αμφισβητηθεί αυτή η πρωτοκαθεδρία της. Το ΚΚΕ με τη στάση του, δείχνει να φοβάται τη διαμόρφωση ενός ανεξάρτητου κέντρου αγώνα, η δυναμική του οποίου θα μπορούσε να υπερκεράσει και τη δική του λογική ελέγχου και «λελογισμένων» δράσεων ώστε απλά να «βγαίνουν πολιτικά συμπεράσματα». Στο πλαίσιο αυτό αποφεύγει την ανατρεπτική κοινή δράση όλων των μαχόμενων δυνάμεων, ενώ συχνά επιδίδεται και σε συκοφάντηση αγωνιστικών δράσεων που δεν ελέγχει.

Το ΚΚΕ αρνείται να θέσει άμεσους πολιτικούς στόχους ρήξης που σπάνε το όριο της αστικής πολιτικής και βοηθούν **τόσο** στο να υπάρχουν ουσιαστικές κατακτήσεις, **όσο** και στη βαθύτερη αλλαγή συνείδησης στους εργαζόμενους. Αντιπαρατίθεται σφοδρά αλλά και ένοχα στο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης που προβάλλει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, προσπαθώντας να βγει δήθεν και από ...τα αριστερά!

Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι το θέμα της **ενέργειας** όπως και αυτό των **σιδηροδρόμων**. Δεν θέτει θέμα **εθνικοποίησης χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο** των ιδιωτικών εταιρειών που λυμαίνονται τους συγκεκριμένους κλάδους. Το επιχείρημα που προβάλλει είναι ότι έτσι «δημιουργούνται αυταπάτες ότι με κρατικές εταιρείες και εντός καπιταλισμού θα ήταν καλύτερα». Στην πραγματικότητα το αντίθετο συμβαίνει: Έχει την αυταπάτη ότι μπορεί να βελτιωθεί η θέση των εργατικών νοικοκυριών για παράδειγμα στο θέμα των λογαριασμών ενέργειας, χωρίς πλήγμα στην καπιταλιστική ιδιοκτησία με εθνικοποίηση όλου του κλάδου ενέργειας ή ότι μπορεί να υπάρχουν «ασφαλείς μεταφορές και συνθήκες εργασίας» με τους ιδιώτες καπιταλιστές στους σιδηρόδρομους.

Στην περίπτωση των τρένων της Hellenic Train (ΤΡΑΙΝΟΣΕ) του ιταλικού μονοπωλίου της Ferrovie, αποφεύγει ρητά να ζητήσει την αποπομπή τους χωρίς αποζημίωση και αφού πληρώσουν για το έγκλημα ενώ βάζει στόχους προσλήψεων προσωπικού στον ιδιώτη!

Συχνά δεν αναφέρει καν τη λέξη **ιδιωτικοποίηση**, δεν ζητά την άρση της, ενώ -σε μια κραυγαλέα αντίφαση- ζητά να μην γίνουν ιδιωτικοποιήσεις (όταν εξαγγέλλονται) σε άλλους τομείς όπως για παράδειγμα **το νερό**.

Το ΚΚΕ δεν λέει κουβέντα για τη **διαγραφή του δημόσιου χρέους**, ενώ θεωρεί ότι η **άμεση έξοδος από την ΕΕ** θα είναι «**πιο καταστροφική από τις συνέπειές της**».

Τα παραπάνω έχουν εξήγηση. Το ΚΚΕ, μιλάει για μια κοινωνία που θέλει να χτίσει, αλλά δεν έχει επαναστατική τακτική και στρατηγική για αυτό και καταγγέλλει οποιαδήποτε απόπειρα

να απαντήσουμε στο **πώς θα φτάσουμε σε αυτήν**. Καταλήγει να θεωρεί πάντα στραβό το γιαλό για να μη δει ότι στραβά αρμενίζει το ίδιο. Και αρμενίζει στραβά, διότι **κάθε φορά που κρίνονται πράγματα και υπάρχει κίνδυνος για το πλαίσιο της αστικής πολιτικής, τελικά προσφέρει διαπιστευτήρια «υπευθυνότητας» στο σύστημα**: Ποιος δε θυμάται τη δήλωση της Παπαρήγα ότι *“στην επανάσταση δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι”* το 2008, την ατάκα του Κουτσούμπα “η έξοδος από την ΕΕ τώρα θα είναι καταστροφή”, την παρουσία του στο συμβούλιο πολιτικών αρχηγών μετά το δημοψήφισμα και το ξεπούλημά του από το ΣΥΡΙΖΑ. Για να μη θυμηθούμε, την υπερψήφιση στο 600άρι σε μπάτσους στη Βουλή....

Τέλος, η αναφορά του ΚΚΕ στην κομμουνιστική προοπτική είναι τουλάχιστον αδύναμη και μη πειστική. Το “μοντέλο” του σοσιαλισμού για το ΚΚΕ αρχίζει και τελειώνει με την αναπόληση ακόμη και των χειρότερων στιγμών του (αν)υπαρκτού σοσιαλισμού, ενώ η τομή της επανάστασης στο δρόμο για τη “λαϊκή εξουσία”, απουσιάζει. Εμείς απαντάμε ότι στον 21ο αιώνα, ο κομμουνισμός δεν μπορεί να μυρίζει ναφθαλίνη ή συγκεντρωτισμό. Εμείς δε θέλουμε να χύσουμε το αίμα μας για να γίνουμε σαν τα (τελικά) εκμεταλλευτικά καθεστώτα της Ανατολικής Ευρώπης μετά την αναίρεση των πρώτων κατακτήσεων της Οκτωβριανής Επανάστασης, ούτε φυσικά σαν την Κίνα που μας υπενθυμίζει το πόσο ακόμη πιο άγριο καπιταλισμό θα οικοδομούσαν τα καθεστώτα του (αν)ύπαρκτου σοσιαλισμού σήμερα. Χρειαζόμαστε ένα απελευθερωτικό κομμουνιστικό ρεύμα και κομμουνιστές που θα είναι κριτικοί σε σχέση με το παρελθόν μας και αισιόδοξοι για το μέλλον, όχι το αντίστροφο.